

Hirdetések

1. A Ceglédi Plébánia fájdalommal tudatja, hogy **Kiszel Mihály** atya 2020. március 14-én éjjel váratlanul elhunyt. 1975-81-ig káplánként, 1984-2004-ig pedig plébánosként szolgálta a ceglédi híveket. Imádkozzunk érte egyénileg is! Március 15-én minden szentmisében megemlékezünk róla. Temetéséről Vácon később rendelkeznek.

2. Újabb rendelkezésig hétfőtől két hétig minden közösségi alkalom elmarad /Nyugdíjas klub, biblia óra, Szent László fiúkör, Szent Teréz leánykör, Katekumen csoportok, Igekör, ministráns foglalkozás, Fiatal házások csoportja/!

3. A március 18-ai Jegyeskurzus meg lesz tartva, és a péntek este 18 órás keretút, valamint a 21 órás szentségimádás is.

4. Március 29-ig tartós élelmiszert gyűjtünk a rászorulóknak számára.

5. A szombat délelőtti elsőáldozásra készülők gyóntatása elmarad, későbbi időre helyezzük át.

6. Miséken a gyermekek ne jöjjenek kis keresztért!

7. Jövő vasárnaptól meghatározatlan ideig **vasárnaponként még egy szentmise lesz 11 órakor.** Kérjük a testvéreket, aki tud, az jöjjön a szombat esti vagy a vasárnap reggeli, ill. esti misére! Így már a kápolnai miséket is beleszámolva /szombat estével/ hét lehetőségünk van a szentmisén részt venni. Ezt azért tesszük, hogy 100 főt ne haladja meg a misék létszáma.

8. Akik karanténban vannak, vagy lelkiismeretükben úgy érzik, hogy kockázatos a templomba eljönniük, azok otthon szenteljék meg a vasárnapot több imádsággal, TV misével és „lelki áldozással”!

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2020. március 15. XIII. évf. 54. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-144

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

Nagyböjt 3. vasárnapja

De elérkezik az óra, s már itt is van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat akar. (Jn4,23)

Egy olyan világban élünk, amely állandóan keresi az elismerést. Könnyen juthatunk arra a következtetésre, hogy Isten is ilyen: neki is szüksége van a mi dicséretünkre, mintha ettől érezhetné magát Istennek. De Isten nem olyan mint mi!!! Ő nem szorul rá a mi dicséretünkre. A mai evangéliumi szakaszban Jézus nem úgy fogalmaz, hogy az Atya „imádást” akar, hanem azt mondja, hogy „imádókat” keres. Nem pusztán bizonyos tetteket vár el tőlünk, hanem konkrétan az embereket keresi. Minket magunkat keres, nem pusztán akar tőlünk valamit. Mélyről fakad a hang, amelyik azt mondja, hogy Isten elé csak teli kezekkel állhatunk oda. Talán emiatt fordulunk el ösztönösen Istentől, amikor bűnt követünk el, és jegeljük a vele való kapcsolatot addig, amíg újra talpra nem tudunk állni, össze nem tudjuk szedni magunkat, hogy jócselekedeteket felmutatva megjelenhessünk előtte. Amikor bűnt követünk el, emlékezzünk arra, hogy Isten nem elsősorban a teljesítményt várja tőlünk, hanem ránk szomjazik. Nyomorunkban is szeretni akar minket. Az Ő szeretetének megtapasztalása

lendít át minket mélypontjainkon, és képes ösztönözni minket, hogy elhagyjuk bűneinket

Szentatya nagyböjti üzenete (részletek)

A keresztény ember öröme a kerygmából, Jézus halála és feltámadása örömhírének a meghallgatásából és befogadásából fakad. Ez összefoglalja a szeretet titkát, ami „annyira valós, annyira igaz, annyira konkrét, hogy egy hiteles és őszinte dialógus kapcsolatát kínálja számunkra” (Christus vivit apostoli buzdítás, 117). Aki hisz ebben az üzenetben, az visszautasítja azt a hazugságot, hogy életünk csak magunktól függene, miközben valójában az Atya szeretetéből születik, az Ő akaratából arra, hogy életünk legyen és bőségben legyen (vö. Jn 10,10). Ha azonban mi a „hazugság atyjának” csábító szavára hallgatunk (vö. Jn 8,45), fennáll a veszély, hogy az értelmetlenség mélyébe zuhanunk és már itt a földön megéljük a poklot, ahogy ezt sajnos számos személyes és kollektív emberi tapasztalat is alátámasztja.

Az idei év nagyböjtjében azt szeretném üzeni minden kereszténynek, amit a Christus vivit kezdetű apostoli buzdításban a fiataloknak már megírtam: „Tekints a megfeszített Krisztus kitárt kezeire, hagyd magad mindig újra megváltani. És amikor közeledsz, hogy megvalld bűneidet, higgy szilárdan az irgalmasságban, ami megszabadít téged a bűntől. Szemléld Krisztus vérért, amelyet nagy szeretetében kiontott és hagyd magad megtisztítani általa. Így mindig újjászülethetsz” (CV 123). Jézus halála és feltámadása nem egy múltbeli történet: a Szentlélek erejében a húsvéti esemény mindig aktuális és lehetővé teszi, hogy Krisztus testét szemléljük és megérintsük a sok szenvedő emberben.

Gyógyító hatású, ha a húsvéti titkot, amelynek az isteni irgalmasság ajándékát köszönhetjük, mélyebben is szemléljük. Az irgalmasság megtapasztalása tulajdonképpen csak egy személyes, szemtől szembeni találkozásban lehetséges a megfeszített és feltámadt Úrral, „aki szeretett engem és feláldozta magát értem”. Egy dialógusban, ami szívtől szívig, barát és barát között zajlik. Ezért annyira fontos az imádság nagyböjt idején. Ez több, mint egy kötelesség, ez egy szükségszerűség kifejeződése: viszonzása Isten szeretetének, ami mindig megelőz és segít minket. Igen, a keresztény ember abban a tudatban imádkozik, hogy nem méltó erre a szeretetre. Az imának különböző formái lehetnek, de ami Isten szemében valójában számít, az az, hogy az ima eléri és végül megpuhítja a mi kemény szívünket, hogy egyre jobban megtérjünk az Ő akaratához.

Ebben a különleges időszakban hagyjuk ezért magunkat – mint Izrael népe – a pusztába vezetni (vö. Oz 2,16) azért, hogy végre meghallhassuk vőlegényünk szavát, hogy Őt mélyebben magunkba fogadjuk és készségesebben kövessük. Minél inkább hagyjuk, hogy magukkal ragadjanak az Ő szavai, annál inkább meg fogjuk tapasztalni nekünk ajándékozott ingyenes irgalmasságát. Ne hagyjuk a kegyelem eme idejét haszontalanul elmúlni abban a téveszmében, hogy mi magunk határozhatjuk meg megtérésünk idejét és módját. A tény, hogy az Úr újra és újra felajánlja számunkra a megtérés e különleges idejét, soha nem szabad magától értetődőnek vennünk. Ennek az új lehetőségnek a hála érzését kell ébresztenie bennünk és fel kell ráznia restségünkből. A rossz néha drámai jelenléte ellenére is életünkben – de az Egyház és a világ életében is – ez az időszak, ami a ritmusváltás lehetőségét kínálja, Isten rendíthetetlen akaratát fejezi ki arra, hogy nem szakítja meg az üdvösség dialógusát velünk. (...)